

[Statsministeren.]

indenfor dette tidsrum må træde i baggrunden. Det er dog ganske naturligt, så enkelt og så ligetil, at det ikke skulle behøve at kommenteres af alle os, der ønsker grundlovsforslaget gennemført, og heri er virkelig ikke nogen hemmelighed eller mystik af nogen art. Jeg vil gerne føje til, at vi er alle forpligtet overfor grundlovsforslaget, og jeg tror ligesom det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard og de ærede medlemmer, der har talt for regeringspartierne og for retsforbundet, at jo mere vi i øjeblikket koncentrerer kræfterne om den folkeafstemning, der skal finde sted den 28. maj, des bedre vil resultatet blive.

Jeg vil føje til i forbindelse med disse aftaler, at regeringens fremtidsskæbne naturligvis vil være underkastet ganske almindelige parlamentariske vilkår. Det vil sige, at vor fremtidsskæbne er afhængig af vor vilje og vor evne til at være i kontakt med folketingsflertal. Det er vist, ganske enkelt sagt, hvad det drejer sig om.

I anledning af de udtalelser, det ærede medlem hr. H. C. Hansen fremkom med om stationeringen og om den højtærede udenrigsministers og regeringens stilling som helhed til stationeringsspørgsmålet, skal jeg, da det åbenbart er nødvendigt, erindre det ærede medlem om, at alt, hvad der hidtil er sket i stationeringsspørgsmålet, er sket i forståelse med socialdemokratiet. Jeg vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på de udtalelser, som blev fremsat herom under den udenrigspolitiske forespørgselsdebat den 30. og 31. oktober 1952. Med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne fremkomme med et par korte citater.

Udenrigsministeren udtalte den 30. oktober — det findes i folketingets forhandlinger sp. 484 —:

„Efter en forhandling i det udenrigspolitiske nævn foretages for tiden en række tekniske undersøgelser af, hvorledes tanken“

— nemlig om fredstidsstationeringen — „rent praktisk i givet fald vil kunne føres ud i livet. Men dertil kommer, at også andre spørgsmål end de rent tekniske må underkastes en nøjere undersøgelse, inden det endelige standpunkt kan blive taget.“

Under samme debat udtalte det ærede medlem hr. Hans Hedtoft den 31. oktober — det findes på sp. 513 — følgende:

„En eventuel stationering af allierede styrker her i landet er et problem, vi simpelthen ikke vil drøfte med Sovjetunionen. Det er en sag, vi selv afgør efter nøje overvejelse og forhandling med vore venner indenfor Atlantpagtens rammer. En afgørelse er som bekendt ikke truffet. Hvad der hidtil er sket i sagen er, at et flertal i det udenrigspolitiske nævn har bemyndiget regeringen til at foretage tekniske undersøgelser af sagen.“

Det fremgår heraf med al ønskelig tydelighed, synes jeg, at regeringspartierne og socialdemokratiet har været enige om, at der måtte foretages visse tekniske og juridiske undersøgelser, før endelig stilling kunne tages til spørgsmålet om stationering, og disse undersøgelser er ikke afsluttet. Derfor er det ikke muligt på indeværende tidspunkt at fremsætte en detaljeret redegørelse for sagen.

Om regeringens principielle stilling behøver der ikke at være tvivl. Såvel den højtærede udenrigsminister som den højtærede forsvarsminister og den højtærede finansminister har ved flere lejligheder på samme måde som socialdemokratiets formand, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, og andre medlemmer af det socialdemokratiske parti udtalt sig positivt for sagen, men stedse under den forudsætning, at de betingelser, under hvilke en fredstidsstationering skulle finde sted, blev tilfredsstillende ud fra et dansk synspunkt. Der er ingen, der i dette øjeblik kan sige, om svaret skal være ja eller nej. Men i alle tilfælde vil det være den høje rigsdag, der til syvende og sidst skal give det endelige svar.

Jeg mener med disse bemærkninger at have påvist overfor det ærede medlem hr. H. C. Hansen, at han ingen føje har til at insinuere, at jeg eller noget andet medlem af regeringen ikke skulle stå bag de udtalelser, som i denne sag er fremkommet fra den højtærede udenrigsministers side.

Forsvarsministeren (*Harald Petersen*):

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen nævnte i sin tale de såkaldte soldaterdemonstrationer og den retslige behandling, som de er genstand for i øjeblikket. Jeg vil gerne, for at det kan stå ganske klart, understrege, at den militære straffe- og retsplejelovgivning hviler på de af rigsdagen i maj 1937 så at sige enstemmigt vedtagne love. Af disse love fremgår det, at beslutning om påtale i